

TORNAI JÓZSEF

Vontatója életek volt-lombjainak

Mire a havon nyolcvan felé közeledsz,
annyi a halottad, alig bírják a kötelek:
húzod magad után, tízet, húszat, százat,
ismerőseidet, barátaidat, nővéredet,
kamaszokat, vőlegényt, fehér-fejűeket,
apád-anyád, költőket, játszótársaidat,
ott lógnak a válladon és lábaid alatt,
tízesevel, húszasával, százasával fojtogatják
reggelenként megroppanó nyakad,
éveid istrángja nem engedi, hogy egyedül haladj,
vinned kell, kiket szorítottál s már nem beszélnek,
nem mozdulnak, csak csúsznak mögötted,
a hold és a nap fölkel és alászáll:
nézik, mekkora ez a halál-áradat,
a néma torkok, nyelvek, szemek:
rádsírnak, szerencsétlen vontatója életek
volt-lombjainak, rádtapadnak a volt-virág-testek,
hogy végső gyötremre kényszerítsék az izmaidat,
mert te még mozogsz, félsz, és gyűlik bennük a harag,
pedig nem akarják és nem is tudnak
már érezni semmit, csak ijedt lüktetésedet,
ahogy viszed a bátyád, a szerelmeidet, a
kortársaid: öreget, fiatal, nem állhatsz meg,
míg mind abba a jégrepedésbe nem szakad,
hova elindultál, mert nem tudtad, mennyien
szorongatják megkövült ujjaikkal a szörnyű hámat:
a nyolcvanéves sötétséget és fölvilágításokat.

Vagy hova lett az erdő?

Vagy elvették (elvette valaki) tőlem az erdőt. Nem tudhatom. Egyik sarkát kivágták (kivágta valaki), a többit földdel eltorlaszolták (eltorlaszolta valaki). Öreg vagyok (vagyunk), de még tábort verhetnék (verhetnének) a tisztáson.

Miért vették (vette valaki) el? Sok pénzért eladták (eladta valaki) nekik (neki)? A sárgarigókat, a kék harkályokat, a fácánt, baglyot meg a békát, vízisiklót nem lehet pénzzel fölmérni. A nyár-, kőris- és akácfákat sem.

A víz most már másfelé folyik? Az új gazda (gazdák) zsebébe? Én (mi nem fürödhünk) fürödhettek benne? A kiűzetés mindig megismétlődik (a kiűzetések mindig megismétlődnek). Hol áll az angyal (angyalok)? Beszélek vele (velük).

Párbeszéd. Mondta a guru. Az erdő hiányával. Mert nekem (nekünk) hiányzik. Hova menjek (menjünk), ha újra tüzel a nap? Sírjak (sírjunk) az országúton, míg el nem gázol az autósor? Fekszem (fekszünk) a betonon keresztbe, mint a fák.

Vagy hova lett az erdő? Fejembe (fejünkbe) bújt az erdő. Sátorozok (sátorozunk) az agy zöld sűrűségében. Addig, amíg ki nem vágják (valaki ki nem vágja) ezt is. Eltorlaszolják (valaki eltorlaszolja) a bejáratokat. Vagy nem tudom (nem tudjuk) vagy az erdő nélkül nincs...

És szavaimat a halott...

*Mindig sikoltzott, mikor ölébe fényt
öntöttem és mindig beszélt
valami ősi nyelven,
amit én elfeledtem,*

*de ma eszembe jutott
az a kambriumi nyelv, a szeretkezésé.
És szavaimat a halott
lefordította villámlássá és mennydörgéssé.*

